

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרמו

ערב שבת קודש פ' נח, ה' מ"ח ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החתן הת' הרב אשר מנחם מענדל שיחי'

ימיני

והכלה מרת רחל מנוחה שתחי'

לואיס

לרגל בואם בקשרי השידוכין ביום אדר"ח מ"ח,

ה' תהא זו שנת סגולות

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה שיחיו ימיני

הרה"ת ר' שמואל וזוגתו מרת אסתר שיינדל שיחיו לואיס

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי שי' לאבקובסקי,

מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ב"ה

3 דבר מלכות

ושלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח / משיח ש"פ נח החשוב

7 זמן הגאולה

יהודי אינו יכול להמתין לציווי ה' לצאת מהגלות / פ' השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

להדפיס דברי החיד"א בעיתון / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

הנני חוזר ומדגיש כמ"פ / קטעים קצרים ופתמים בעניני גאולה ומשיח

14 כתי"ק - פרסום ראשון

קשה עליו פרידתכם / צילומים מהגהת כ"ק אדי"ש מה"מ על שיחת ש"פ נח, ו' מרחשון ה'תשמ"ו

מוקדש לזכות התמימים השלוחים

לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770" ורב הקהילה הרה"ח מרדכי ומשפ' שי' ענת

המדור "המעשה הוא העיקר" מוקדש לעילוי נשמת

ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.

המדור "כתי"ק - פרסום ראשון" מוקדש לעילוי נשמת

ולעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין נפטר ביום ט"ז אדר א' ה'תשס"ה ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוסם בגאולה האמתית והשלימה

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': (04) 8715-770
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

בס"ד. משיחות ש"פ נח, ו' מרחשון ה'תשמ"ו.

א. היינטיקער שבת איז ששה בחשון - דער טאג איז וועלכן עס האט זיך פארענדיקט דער אומקערן זיך פון דער עלי' לרגל פון אז חג הסיכות. ווען יעדערער (אויך דער "אחרון שבישראל") האט זיך אומגעקערט צו זיך א היים און צום געוויינטלעכן סאג סעגלעכן לעבן.

ווי פארשטאנדיק דערפון וואס די משנה ואגמ"א אראפגעבראכט להלכה בשו"ע, אז שאילת הגשמים (בארץ ישראל) הויבט זיך אן פון שבעה בחשון ("מליל ו' במרחשון"), ט"ו יום אחר הרגל כדי שייגע אחרון שבישראל לנהר פרת", ולא יעצרו הגשם"4.

היות אז מ'האט אנגעהויבן שאילת גשמים כ"ליל ז' במרחשון, איז מוכן אז דער "אחרון שבישראל" הגיע לביחו בשנה בחשון (ווארום אויב הגיע לביחו ערשט בשבעה בחשון, קען מען דאך ניט אנהויבן שאילת הגשמים כ"ליל ו' חשון, ווייל דאס קען דאך גלייך ברענגען גשמים וועלכע וועלן שטערן דעם "אחרון שבישראל" וואס איז נאך בדרך).

קומט אויס, אז היינטיקער טאג - ששה בחשון - איז דער סיום התקופה פון עלי' לרגל בתורש תשרי (כחג הסוכות). בלשון הש"ך, אז כל זמן וואס אידן זיינען געווען בדרך מעלי' לרגל (אפילו אויב זיי זיינען אוועק פון ירושלים למחרת שמע"צ) און ניט אנגעקומען לביחם "הי' ונחה להם כאילו הם עדיין בא"י עסוקים בעניני הרגל"6 (ווארום במקום שמתשבתו של אדם שם הוא נמצא); און התחלת התקופה פון עבודה כל בני ישראל כל אחד בביחו ובמקומו, איש חתת גפנו ותחת האנת"ו, בארץ ישראל אדער בחוץ לארץ, צו מאכן א דירה לו יח' בהתחוננים10.

און נאכמער - אויך די וואס בלייבן נאך במקומם הם וואו זיי זיינען געווען במשך הרגל, ווארום אויך בא זיי הויבט זיך נאך ששה בחשון דער (עיקר) ענין פון "יעקב הלך לדרכו" און "פרידתכם" - זיי זיינען אוועק פון דער מצב געלה ורוחני בשעת הרגל ובמשך נאנץ חדש תשרי, און אריין איז די עבודה פון עיבדין דחול, "לדרכו", יעדערער צו זיינע וואכעדיקע ענינים, אין א מאכן א דירה לו יח' בהתחוננים.

ו. ווי באווארנט מען דעם "קשה עלי פרידתכם" איז דאס פארשטאנדיק פון דעם דייק הלשון עצמו: א) לכאורה האט געדארפט שטיין "קשה עלי פרידתכן", ניט "פרידתכם" (ב) וואס הייסט "קשה עלי" לגבי דעם אויבערשטן?

איז דער ביאור בזה"ש: מצד דעם אויבערשטער איז ניטא קיין מירוד/צווישן אים מיט אידן. נאר דער מירוד-קומט-מצד אידן ("פרידתכם") - מצד דעם וואס זיי פארן זיך פאנאנדרעך (נאך שמע"צ און בעיקר - נאך ששה בחשון) כל אחד למקומו, וואס דאס לאזט אן ארט אויף מירוד צווישן אידן, וואס דאס ברענגט אויך א מירוד צווישן אידן מיטן-אויבערשטן.

און אויך דעם ואגט דער אויבערשטער "קשה עלי" - ווארום "הכל בירי שמים חוץ מיראת שמים"23, יראת שמים איז כביכול ניט

אין די "הענט" פון דעם אויבערשטן, נאר אפגעגעבן לכחירת האדם ("פרידתכם"), ס'איז תלוי אין אים אליין צו האבן יראת שמים, און ס'איז די יראת שמים זאל מבטל זיין דעם "פרידתכם".

Handwritten notes and corrections in the left margin, including a box around the word 'מירוד' and other scribbles.

"קשה עלי פרידתכם"

בקשר עם ו' מר-חשון שחל בשבת זה, יום שבו חוזר "אחרון שבישראל" מהעלי לרגל לביתו, הננו מביאים בזה צילומים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ נח, ו' מר-חשון ה'תשמ"ז – כקביעות שנה זו (תשס"ז) (נדפסה בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 38 ואילך)

הלן פענוח הצילומים (הכתי"ק בא בהדגשה):

צילום א': קומט אויס, אז היינט – ששה בחשון – איז

א) דער סיום התקופה פון עלי לרגל בחודש תשרי (בחג הסוכות), בלשון הש"ך, אז כל זמן וואָס אידן זיינען געווען בדרך מעלי לרגל (אפילו אויב זיי זיינען אוועק פון ירושלים למחרת שמע"צ) און נאָך ניט אָנגעקומען לביתם "הי' דומה להם כאילו הם עדיין בא"י עסוקים בעניני הרגל" (וואָרום במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא);

און ב) התחלת התקופה פון עבודת כל בני ישראל כל אחד בביתו ובמקומו, "איש תחת גפנו ותחת תאנתו", בארץ ישראל אָדער בחוץ לארץ, צו מאַכן אַ דירה לו ית' בתחתונים.

צילום ב': און נאָכמער – מ'דאַרף עס באַוואָרענען אויך באַ די וואָס בלייבן במקומם הם, וואו זיי זיינען געווען במשך הרגל, וואָרום אויך באַ זיי הויבט זיך אָן נאָך ששה בחשון דער (עיקר) ענין פון "ויעקב הלך לדרכו" און "פרידתכם" – זיי "גייען אוועק" פון דעם מצב נעלה ורוחני בשעת הרגל ובמשך גאַנץ חודש תשרי, "מרובה במועדות", און "גייען אַריין" אין די עבודה פון עובדין דחול, "לדרכו", יעדערער צו זיינע וואָכדיקע ענינים, אין מאַכן אַ דירה לו ית' בתחתונים.

ו. ווי באַוואָרנט מען דעם "קשה עלי פרידתכם"? איז דאָס פאַרשטאַנדיק פון דעם דיוק הלשון (עצמו: א) לכאורה האָט געדאַרפט שטיין "קשה עלי פרידתנך", ניט "פרידתכם" (ב) וואָס הייסט "קשה עלי" לגבי דעם אויבערשטן!?

איז דער ביאור בזה: מצד דעם אויבערשטער איז קיינמאָל ניטאָ קיין פירוד ח"ו צווישן אים מיט אידן. נאָך דער פירוד איז ח"ו צווישען אידן ("פרידתכם") – מצד דעם וואָס זיי פאָרן זיך פאַנאַנדער (נאָך שמע"צ און נאָך ששה בחשון) כל אחד למקומו, וואָס דאָס לאַזט אַן אַרט אויף פירוד צווישן אידן, וואָס דאָס ברענגט אויך אַ פירוד ח"ו צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

און אויף דעם זאָגט דער אויבערשטער "קשה עלי" – וואָרום "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים", יראת שמים כביכול ניט אין די "הענט" פון דעם אויבערשטן, נאָך אָפגעגעבן לבחירת האדם ("פרידתכם"), ס'איז תלוי אין אים אַליין צו האָבן יראת שמים, און אַז די יראת שמים זאָל מבטל זיין דעם "פרידתכם".

נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח

העבודה דכללות בניי במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה - נסתיימה ונשלמה • מסקנת החשבון-צדק שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש! • גם אם חסר בעבודתו של הפרט הרי-זה ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל • כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם, ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו - צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה • קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה

כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי) "במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות" (1) – נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

א. כיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי' מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בניי במשך

(1) תניא רפ"ז.

ובסגנון אחר: כללות בני" שהם "קומה אחת שלימה"² נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש³ "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות"⁴, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁵), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי **מלמפרע**.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁷.

ועאכו"כ בשנה זו - ה'תשנ"ב - שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תנש"א, ה' תהא שנת נפלאות אראנו) "הי' תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁸ (בגמטריא "קבץ"⁹), שכולל כל הענינים כולם¹⁰ (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" דהגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹¹.

ובפרט לאחר שכבר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"¹², שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם ענין הגאולה, ובפרט יום השבת לאחר חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי¹³ ("ביום השלישי יקימו ונח' לפניו"¹⁴), ומתכוננים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ציווי ונתינת-כח לכאו"א מישאל ולכלל ישראל (ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"¹⁵) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה ("לך לך"¹⁶) שרומז גם על **מהירות** ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו"¹⁷ עם ענני שמיא"¹⁸ - הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו **אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!**

*

ב. בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה - יש לעורר ע"ד הוספה בזהירות והידור **בקידוש לבנה**, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל.

11) מיכה ז, טו.

12) בעה"ט עקב יא, יב.

13) ראה לקו"ש חט"ו ע' 231. וש"נ.

14) הושע ו, ב ובמפרשים.

15) יחזקאל לג, כד.

16) להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חז"ל ("יל"ש ר"פ לך לך. ועוד) "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד) - ועפ"ז י"ל שגם הכפל ד"נח נח" (ששייך גם להכפל דשבת [.] [.] רומז על הגאולה.

17) דניאל ז, ג.

18) ויש לבאר הדיוק ד"ענני שמיא" - שאף שהענינים באים **מן הארץ** ("ואד יעלה מן הארץ"),

הנני חוזר ומדגיש כמ"פ

יש לעורר עוה"פ (כפי שאמרתי כמ"פ) **שהרבנים** צריכים לפרסם הפסק-דין ש"כלו כל הקיצין", ובנוגע לתשובה (כהמשך דברי הגמרא "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") - כבר עשו תשובה (כפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר כמ"פ שכבר עשו תשובה, וכבר השלימו כל עניני העבודה) ועתה נשאר רק הענין **דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש**.

[. .] כפי שהנני חוזר ומדגיש כמ"פ שלא זו בלבד שסוף הגאולה לבוא, אלא שהגאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכאו"א מישאל שיפתח את הדלת ויסחוב את הגאולה לתוך החדר!!!...

(מלוקט מדברי כ"ק אד"ש בעת ביקור הרבנים הראשיים, אור לו' מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

כבר הורגלו ל"ווילדע רייד"

ישנם כאלו שמסתכלים על דיבורים הנ"ל [שאפשר לפעול בנין ביהמ"ק תיכף ומיד] כ"ווילדע רייד" [=דיבורים "פראיים"], אלא, שכבר הורגלו לזה כו'. אמנם, לאמיתתו של דבר - מכיון שזהו דבר הכי טוב, "טעמו וראו כי טוב ה'", הרי לא זו בלבד שלא מסתכלים על זה כדבר פראי ("ווילד"), אלא אדרבה - מבקשים ודורשים שיהי' הדבר תיכף ומיד ממש, ושואלים "עד מתי", מדוע לא נעשה כבר ברגע שלפנ"ז?!

(משיחת ש"פ נח ד' מרחשון ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

להשתדל שהעבודה עכשיו תהי' מעין ודוגמא והכנה לעבודה בגאולה

אע"פ שלע"ע נמצאים עדיין בזמן ומצב הגלות, ועד שגם בני א"י אומרים "מפני חטאינו גלינו מארצנו", מ"מ, כיון שישנה ההבטחה ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה", וכבר עשו תשובה, וכבר צחצחו את הכפתורים, ובמילא, אין הדבר "תלוי" אלא ישנו כבר ב"מזומן".

[. .] יש להשתדל שכבר עכשיו תהי' העבודה מעין ודוגמא והכנה לעבודה שתהי' בהגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ח' מרחשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

מוקדש לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי**

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה

נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית **חנה חיי' הנה** בת ר' **מאיר שמריהו ורחל** - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

להדפיס דברי החיד"א בעיתון

בהמשך להמדובר אודות משיח צדקנו – הרי כאן המקום להזכיר ענין נוסף:

העירני חכם אחד (כלשון הרגיל בכמה ספרים) אודות דברי החיד"א ז"ל [פוסק בישראל, ועד שמביאים כמה הלכות בשמו – מספרו שו"ת חיים שאל וכיו"ב, וכמו כן מביאים בשמו ענינים השייכים לפנימיות התורה, סודות התורה] בספרו מדבר קדמות ערך קיווי, וז"ל:

"אמרו בילקוט תהילים רמז תשל"ו אפילו אין ביד ישראל אלא הקיווי כדאי הם לגאולה בשכר הקיווי... ובה פירש הרב הגדול מהר"ר יוסף דוד זלה"ה... מטבע ברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום, דאומרו כי לישועתך אינו מובן, מה נתינת טעם היא, דאם מן הדין, נזכה בלא קיווי, והן לא, מה יועיל הקיווי? אבל ע"פ האמור א"ש, והכי פירושה: את צמח דוד וכו', וכי תימא שאין לנו זכות, מ"מ תצמיח, כי לישועתך קוינו, ויש לנו הקיווי, ובשכר הקיווי כדאי שתגאלנו".

וכמו כן מצינו תוכן זה – בסגנון מבהיל – בפירוש הרד"ק לנ"ך [פירוש המקובל בכל תפוצות ישראל, ועד שבדפוסים הראשונים של "מקראות גדולות" נדפס גם פירוש הרד"ק] סוף שמואל ב', וז"ל:

"ויעתר ה' לארץ ותעצר המגפה מעל ישראל, וקביל ה' צלות דיירי ארעא. ובדרש' כל האלפים האלה שנפלו בימי דוד לא נפלו אלא ע"י שלא תבעו בית המקדש, והרי דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא היה בימיהם ולא חרב בימיהם, נפלו על שלא תבעו אותו, אנו שהיה בימינו וחרב בימינו, על אחת כמה וכמה. לפיכך התקינו זקנים ונביאים ליטע פניהם של ישראל להיות מתפללים שלשה פעמים בכל יום השב שכינתך ומלכותך לציון וסדר עבודתך לירושלים", ומסיים: "אכי"ר סלה".

ועל של פועל באתי:

כפי הנראה מהשאלות והטענות שנשמעים ע"ד הקיווי הצפי' והדרישה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – ישנם כאלו שאינם יודעים אודות דברי החיד"א והרד"ק האמורים לעיל.

ולכן, כדאי ונכון שא' ידפיס דברים אלו ב"עיתון".

ובהדגשה – לא בשמי, שכן, נוסף לכך שישנם כאלו שבשמעם שדברים אלו נאמרו ע"י פלוני, יטענו "איפכא מסתברא"... (כידוע במקרים כיו"ב, ואין כאן המקום להאריך בזה), הרי בנדו"ד, ענין הגאולה, נוגע ביותר לומר את הדברים "בשם אומרם", כדברי חז"ל²: "כל האומר דבר בשם אומר מביא גאולה לעולם",

ולכן, יש לפרסם דברים אלו בשם אומרם – הן בנוגע לדברי הרד"ק והן בנוגע לדברי החיד"א, עי"ז שיעתיקו את דבריהם אות באות ממש, נוסף לציון המקור כו', כדי ליזכות את אחינו בני"ש שספרים אלו אינם מצויים תחת ידם.

(משיחת ליל ג' פ' לך, ז' מר-חשוון ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(1) מדרש תהלים מזמור יז (בהוצאת באבער – ע' והובא (להלכה) ברוקח הל' תפלה סי' שכב. (2) אבות פ"ו מ"ו. (3) בשם ר' שמעון בן יוחי. מדרש שמואל ספ"א.

[.] כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"א) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹⁹, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים)²⁰, כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד²¹, אחר ז' ימים למולד²²,

מ"מ נעשים "ענני שמיא", ע"ד ובדוגמת ענין הקשת, שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כנ"ל ס"ד). – ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאיתא בזהר (פרשתינו עב, ב) "כד יפקון ישראל מן גלותא זמינא האי קשת לאתקשטא... בגווי נהירין... וכדין צפי ל' למשיח, מנלן, דכתיב וראיתי' לזכור ברית עולם... ידבר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, הה"ד ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכמם" (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).

(19) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע אור"ח סת"כ, ובנ"כ שם.

(20) ראה מג"א שם סקי"ד.

(21) ראה ט"ז שם סק"ג.

(22) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז: "עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד" (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמה, א-ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א-ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).

(* ומ"ש לדרת עולם, "נכתב חסד, שיש דורות שלא הוצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים היו" (פרש"י ט, יב) – קאי על קשת ע"ד הרגיל שהיא סימן ש"לא יהי' עוד מבו"ל" – (כפשוטו המפורס), ובלשון הוהר דאתחזיאי בגווינן חשוכינן מתחזיאי לזוכרנא זלא ייתי מבו"ל".

(**) ומסיים, "ז"א הוא דכתיב (בהפטרות דפרשת נח) אשר נשבעתי מעבור נח נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך".

ובמוצאי שבת²³, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש... אבל אם הוא אח"כ²⁴ אין ממתנינים עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן"²⁵, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף²⁶ – ונהרא נהרא ופשטי', ובכל מקום ומקום לפי עינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכמם אמנ".

ג. ויה"ר שעוד לפני קידוש הלבנה חודש מרחשוון – ובפרט בשנה זו שכוון שחשוון וכסלו שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשוון כסלו) בהמשך אחד, שע"י נעשית "חזקה" בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבני"ש "עתידים להתחדש כמותה" – "יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכמם אמנ", ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל

(23) שו"ע שם ס"ב.

(24) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז' ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.

(25) רמ"א שם.

(26) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא הי' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק בזה באם דרים במדינה (שכו"כ מ)חדשי החורף אינם מעוננים.

(* אולי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (וראה גם הערה 26 יכולים לברך במוצאי שבת זה שהוא יום ד' בחודש).

הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה, כיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו'"²⁷, ארץ עשר אומות²⁸, ובארצנו הקדושה עצמה – הלוך ונסוע הנגבה²⁹, "לצד ירושלים . . הר המורי"³⁰, ושם גופא – "אל מקום המזבח"³¹, ש"מקומו מכוון ביותר"³².

"ושם נעשה לפניך . . כמצות רצונך", כולל

(27) בראשית טו, יח-יט.

(28) פרש"י עה"פ.

(29) בראשית יב, ט.

(30) פרש"י עה"פ.

(31) בראשית יג, ד.

(32) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב. – ושם: "והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה" (שבזה מודגשת השייכות לפרשת נח).

גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכניה – "יראה אל אלקים בציון"³³, ויתירה מזה, "ראה גו' אל פני האדון הוי"³⁴, כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה [. . .], "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ "הוי' הוא האלקים" שאומרים בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ) – (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל): הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים!

(33) תהלים פד, ח.

(34) משפטים כג, יז.

בקשר עם סיום שיחה זו (דש"פ נח תשנ"ב), הנונו מעתיקים קטע קצר מבטאון "בית חיינו" (גליון 110) המתאר את סיום השיחה (השלישית בהתוועדות):

לקראת סיום שיחה הג' האריך הרבי בענין התשובה שעל-ידה נעשה מהוי' – אלוקיך וע"ד שאומרים ביוהכ"פ ז' פעמים "הוי' הוא האלוקים", שלאחרי ההקדמה של "שמע ישראל" ו"ברוך שם" ג' פעמים, ממשיכים... [וכאן לפתע החל הרבי לומר בקול רם בניגון הידוע (של יוהכ"פ) עוד שש פעמים]: "הוי' הוא האלוקים". האחרון הי' בניגון המיוחד לסיום, ומיד אח"כ המשיך הרבי בקול רם יותר ובהכרזה: "לשנה הבאה בירושלים!" כשהוא מאריך בניגון תיבת "ירושלים" ... זה הי' סיום השיחה, וכאן ענה הקהל הנפעם – "אמן" רוטט בקול רם, ופצח באופן ספונטני בשירת 'מאָרש נפוליון' המושר בסיום היום הקדוש... הרבי שתה מהיין, ועודד את השירה בחוזק ובאמצע עודד בב' ידיו הקדושות יחד!

המדור מוקדש

לע"ז אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די:
אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה רות בת שרה – לזרעא חיי וקיימא רחל יפה בת מינדל ושושנה חסיה בת מינדל – לזיווג הגון דוד יעקב בן מינדל – לרפואה שלימה בגשמיות וברוחניות ולזיווג הגון

עמיקתא גופא), הרי ירידה זו היא צורך עלי', היינו, שע"י יחי' יתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות.

וזוהי ההסברה היחידה שבה אפשר לבאר בדוחק עכ"פ את טעם וסיבת הגלות – ירידה צורך עלי'.

אבל גם ביאור זה אינו מספיק – כי כשם שהקב"ה רצה שהעלי' תהי' ע"י הירידה דוקא, יתרון האור מן החושך כו', כמו כן הי' יכול לרצות שלא יהיו זקוקים לירידה כדי להגיע לעלי', היינו, שיהי' יתרון האור גם כאשר אין זה בא מן החושך.

זאת אומרת: כלל זה גופא, שיתרון האור בא מן החושך, והעלי' באה לאחרי הירידה דוקא – הרי זה רק משום שכך נתאוהו הקב"ה, וכמאמר אדמו"ר הזקן שעל "תאוה" אין לשאול קושיות, אבל אין זה דבר המוכרח כלל.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות, שהסיבה לזה היא – "נורא עלילה על בני אדם", היינו, שהקב"ה רצה שיהי' ענין הגלות, שזהו מעמד ומצב תחתון ביותר (הן בנוגע לזמן ומקום, מעמד ומצב וכו'). כדי שיהי' הענין דירידה צורך עלי', באופן ד"לפום צערא אגרא".

אבל אעפ"כ, "וויפל איז דער שיעור"?! ... – הקב"ה נתאוהו אמנם שתהי' ירידה זו כו', אבל אעפ"כ, "וויפל איז דער שיעור"?! ...

יהודי צריך לדעת שענין הגלות הוא דבר בלתי רצוי, היפך הטוב וכו', ואין זה מעמדם ומצבם האמיתי של בני"!

וכמודגש גם בלשון מארז"ל "צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפירזן לבין האומות" – היינו, אין הכוונה לומר שענין הגלות הוא דבר טוב ח"ו, אלא כאשר בני" נמצאים כבר בגלות, הרי המצאם שם באופן ד"פירזן בין האומות" הוא ענין של "צדקה":

כאשר בני" מפוזרים בכמה וכמה מקומות, הנה גם כאשר במקום מסויים גוזרים גזירה על בני"י, יכולים היהודים שנמצאים במקום אחר (שעליהם לא חלה גזירה זו, ועליהם לא חל הכלל ש"אין חבוש מתיר עצמו כו'") לסייע ליהודים שנגזרה גזירה עליהם, עי"ז שמעוררים רעש ברחבי העולם וכו'.

משא"כ אם כל בני" כולם היו נמצאים במקום אחד, תחת משטר אחד – הנה כאשר היו גוזרים עליהם גזירה ח"ו, היו כולם במעמד ומצב ד"אין חבוש מתיר עצמו כו'".

אבל לאידך – מובן בפשטות שכללות ענין הגלות הוא דבר רע ומר כו', ויהודים צריכים לדעת שכללות המעמד ומצב דזמן הגלות, אינו מעמדם ומצבם האמיתי.

(משיחת ש"פ נח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' - תבלחטיא - מרת חיי' רחל בת שפרניצא שנאל

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' - לשנת העלחה בלימוד ודרכי החסידות מתוך בריאות נכונה

ולזכות צבי בן חיי' רחל - לרפואה שלימה וקרובה

ולזכות כל בני משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

בסוף דניאל¹ ישנו פסוק המתאר את הזמן שלפני ביאת המשיח – שאז "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים גו", ובנדוד: כל זמן שישנו מצב של ערבוביא – הרי יתכן שיהי' אצל מישהו טוב או הפכו באופן של העלם. אמנם, כשמתקרבים לזמן דביאת משיח – אזי מתבררים ומתלבנים כל הענינים, ובמילא, מתגלה הענין הטוב אצל פלוני בן פלוני, והפכו – אצל פלוני בן פלוני, וכל זה – בגלוי וברבים כו', ואין כאן המקום להאריך בזה.

– בעצם, ה' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה² ובמסכת סנהדרין³, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... ("מ'שלאפט געשמאקערהייט") הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף.

וכן, ה' גם סימן נוסף – שנתגלה דבר טוב שמעולם לא שיערו! אמנם, כאשר גם סימן זה לא הועיל – ה' סימן הפכי!!

וכאמור זהו הביאור היחידי בנוגע למאורעות אלו – בה בשעה שאף אחד (לא אני ולא מישהו אחר) לא ה' יכול לשער אודות הטוב אצל פלוני והפכו אצל פלוני.

ובנוגע לפועל:

יש להשתדל לעצור את הדבר. ובכן, מה שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאו"א יכול לעשות בענין זה הוא – לפרסם (בפה או בכתובה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות הקיוו הצפוי והדרישה לביאת משיח צדקנו,

כולל – פס"ד הרמב"ם בסיום וחותם ספרו: "באותו הזמן. . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר⁴ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אשר, גם ענין זה הוא חלק מספר של "הלכות הלכות", ותוכן ההלכה – שההכנה לדבר ומעין זה צריך להיות כבר ב"עקבות משיחא", ע"י העבודה והפצת המעיינות חוצה, היינו, שה"מעיינות" עצמם באים באופן של הפצה, גם במקום ה"חוצה", שהרי צריכים כבר לפעול ביאת משיח כפשוטו!!

(משיחת ליל ג' פ' לך לך, ז' מר-חשון ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(3) צז, א.

(4) ישעי' יא, ט.

(1) יב, י.

(2) מט, ב.

"וויפל איז דער שיעור"?!...

דובר לעיל אודות הענין ד"לך לך מארצך גו", דקאי על ירידת הנשמה למטה, שהיא ירידה מאיגרא רמה – "מארצך וממולדתך ומבית אביך", לבירא עמיקתא – "אל הארץ", ספירת המלכות, ולמטה מזה – הארץ התחתונה כפשוטו. וירידה זו היא צורך עלי' – "אשר אראך", היינו, שע"י העבודה למטה ניכרת ונגלית גודל מעלת הנשמה, וכמשל המלך ששולח את בנו למקום רחוק כו' – כדי לגלות את כחותיו ומעלותיו כו'.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות – שאע"פ שזוהי ירידה גדולה ועצומה (בבירא

יהודי אינו יכול להמתין לציווי ה' לצאת מהגלות

א. מובא בפרשתנו: "ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה וישלח את העורב גו".

לכאורה, הנהגתו זו של נח כדי לראות האם כבר יבשו המים מעל הארץ – דורשת ביאור והסבר:

מכיון שכניסתו לתיבה היתה ע"פ ציווי הקב"ה – עליו להמתין לציווי הקב"ה לצאת מן התיבה. וכפי שאכן ה' בפועל – "וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה"¹, ורק אז "ויצא נח. . מן התיבה"², וא"כ, מה מקום לשלוח את העורב (ואח"כ את היונה וכו') לראות האם כבר יבשו המים – הרי בלא-הכי לא יוכל לצאת מן התיבה עד שיצטווה ע"י הקב"ה "צא מן התיבה"!!

והביאור בזה:

מכיון שידע נח שהקב"ה הטיל עליו את התפקיד לדאוג לקיום העולם – שהרי צוה עליו להתעסק בבנין התיבה, להכניס בה "מכל החי מכל בשר"³, ולדאוג למזונם במשך כל זמן היותם בתיבה, ועי"ז יהי' קיום העולם לאחרי שיצאו מן התיבה – הוצרך לעסוק בזה בדרך הטבע, כמ"ש⁴ "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", ולכן, כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו'. ולא עוד, אלא שפעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו של נח לצאת מן התיבה – מיהרה וזירזה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה".

ב. ביאור ההוראה בעבודת האדם לקונו:

"מבול" קאי על עניני העולם המבלבלים לעבודת ה'⁵. והעצה לזה – "בא. . אל התיבה"⁶, כתורת הבעש"ט (שהובאה ונתבארה במאמרי בעל הגאולה ד"ב-י"ג תמוז)⁷ ש"תיבה" קאי על תיבות התורה והתפלה, כלומר, שיהודי צריך להכניס את עצמו ("איינשליסן זיך") בתיבות התורה והתפלה, ועי"ז ינצל ממי המבול.

ולא עוד, אלא שצריך להכניס עמו "מכל החי מכל בשר", כלומר, להכניס עמו לתיבה גם את הענינים המובחרים שבמציאות העולם, שגם הם יהיו חדורים באור הקדושה.

(5) ראה תו"א ר"פ נח. ובכ"מ.

(6) פרשתנו ז, א.

(7) סה"מ קונטרסים ח"א מח, ב. תש"ב ע' 47. תש"ז

ע' 200. לקו"ד ח"ב רח, א.

(1) פרשתנו ח, ו-ז.

(2) שם, טו-טז.

(3) שם, יח-ט.

(4) שם, ו, יט.

אמנם, כל זה אינו מספיק עדיין, שכן, תכלית הכוונה היא (לא רק להכניס לתוך ה"תיבה" באי-כח מכל עניני העולם, אלא גם) לפעול בעולם כפי שהוא **מחוץ** לתיבה;

אלא שענין זה יכול להיות רק **לאחרי** המבול, שכן, ענינו של המבול הוא – לפעול **טרה** בעולם⁸, ולאחרי כן, יכולה להיות העבודה במציאות העולם כפי שהוא מחוץ לתיבה, לעשותו מקום ישוב, ולא עוד, אלא לפעול בו עילוי גדול יותר ממה שהי' בהתחלת הבריאה, כלומר, לא רק באופן ד"עולם על מילואו נברא"⁹ (כפי שהי' בהתחלת הבריאה), כי אם באופן נעלה יותר – "עולם חדש"¹⁰, עולם שלא שייך בו אפשרות של מבול ("לא אוסיף גו' ולא אוסיף גו"¹¹), מכיון שמתבטל הענין ד"ותשחת הארץ גו"¹² – סיבת המבול (שכן, אף שגם לאח"ז הי' הענין ד"מפני חטאינו", מ"מ, אין זה באותו תוקף כפי שהי' קודם המבול, כפשוטו)¹³.

והנה, אף שעבודה זו שייכת רק לאחרי סיום המבול – למדים מהנהגתו של נח, שעוד **מקודם לכן** שלח לראות ולברר האם נפעל כבר הטהרה דמבול, ובמילא, יכולים כבר לצאת מן התיבה כדי לפעול בעולם שמחוץ לתיבה.

יהודי צריך לעשות את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה

ג. ובפרטיות יותר – שייכת הוראה זו במיוחד לסוף זמן הגלות:

כללות ענין ה"מבול" הוא ע"ד ובדוגמת ענין הגלות, כי: "מבול" – הוא מלשון **בלבול**, "שבלבל את הכל"¹⁴, וזהו גם המצב דזמן הגלות – שכל הענינים הם באופן של **בלבול**, אין לך דבר בעולם שיוכלו לראותו באופן ברור – לראות את הכח האלקי הפועל בנפעל, לראות ש"מלא כל הארץ כבודו"¹⁵, ולראות שהמציאות האמיתית דעולם היא – דירה לו ית' בתחתונים; כל ענינים אלו אינם בגילוי, ואדרבה כו', ובלשון הכתוב¹⁶: "שמים חושך לאור גו' מר למתוק".

אמנם, תכלית הכוונה דענין המבול (גלות) היא: לפעול טרה בעולם, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁷, עד שיהי' קיום העולם באופן מחודש – "עולם חדש ראה", כלומר, עולם שבו לא קיימת עוד האפשרות למצב של גלות (מבול), גאולה שאין אחרי' גלות¹⁸.

ועל זה באה ההוראה מהמאורע דעשירי בתמוז – "ויפתח נח את חלון התיבה וגו'":

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה – הנה כאשר **ישנה קס"ד** אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים **לצאת** מן התיבה לעולם כפי

(8) ראה תו"א פרשתנו ח, ד ואילך. אוה"ת שם (כרך ג)
 (9) ראה ב"ד פי"ד, ז. פי"ג, ג.
 (10) ב"ד פי"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.
 (11) פרשתנו ח, כא ובפרש"י.
 (12) שם ו, יא.
 (13) ראה גם לקו"ש חט"ו ע' 52 ואילך.
 (14) פרש"י בפרשתנו שם, יז.
 (15) ישע"י ו, ג.
 (16) שם ה, כ.
 (17) זכרי' יג, ב.
 (18) ראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש"¹⁹, גאולה שאין אחרי' גלות – צריך יהודי לעשות את כל **התלוי בו** כדי לברר זאת, לשלוח שלוחים – בעלי-חיים או בני-אדם, ושאר פעולות כיו"ב, כלומר, לעשות כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

יהודי אינו יכול לשבת ולהמתין עד **שהקב"ה יצוה** עליו לצאת מהגלות אל הגאולה (מהמעמד ומצב שבתיה למעמד ומצב ד"עולם חדש"), ולכן, כאשר יש מקום לסברא וקס"ד שכבר הגיע הזמן לצאת מן הגלות אל הגאולה – אזי עושה את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה!

ואף שהיציאה מהגלות אל הגאולה אינה יכולה להיות אלא ע"פ ציווי הקב"ה – מ"מ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים משתוקקים וחפצים שהגאולה תהי' **תיכף ומיד**, "ווי וואנט **משיח נאו'**", הרי זה גופא ממחר ומזרז את ציווי הקב"ה **"צא מן התיבה"**²⁰, לצאת מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ד. [.] וזוהי ההוראה – שגם כאשר נמצאים עדיין בגלות, לפני הגאולה, אבל ישנו קס"ד שהגיע כבר זמן הגאולה (כמודגש בכך שכבר אומרים "פדה בשלום נפשי"), אזי צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

ידועים אמנם דברי בעל הגאולה בג' תמוז, לפני הכנסו לקרון הרכבת המובילה לעיר גלות²¹: "לא מרצוננו גלינו מא"י, ולא בכחותינו אנו נשוב לא"י, אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו'"; אבל אעפ"כ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים צועקים "ווי וואנט משיח נאו'" – הרי זה גופא ממחר את פעולתו של הקב"ה להוציא את בני' מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהי' לנו – שיוצאים מהמעמד ומצב דגלות, "צא מן התיבה", למעמד ומצב דגאולה שאין אחרי' גלות, "עולם חדש ראה", ביחד עם קיום היעוד²² "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.
 (משיחת ש"פ חוקת, י' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(19) ב"ד פי"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.
 (20) פרשתנו שם, טז.
 (21) לקו"ד ח"ד תשצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. תרפ"ז ע' קצו.
 (22) ויק"ד פי"ג, ג.

כשמתקרבים לביאת משיח מתבררים כל הענינים

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע. ובב' הקוין – מעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות טובות כל כך, ומעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות כאלו שהם באופן הפכי!

ובכן, הביאור היחידי שמצאתי לעת-עתה בענין זה, הוא – שדבר זה הוא א' הסימנים דביאת משיח (ובפרט כאשר מחפשים סימנים כאלו):